

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7262/2022
06.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца Оператора Дистрибутивног система "ЕПС дистрибуција" д.о.о. Београд, Огранак "Електродистрибуција Лесковац" Лесковац, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог АА из места ..., чији је пуномоћник Милош Тасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2347/20 од 23.09.2021. године, у седници одржаној дана 06.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 2347/20 од 23.09.2021. године, у делу става трећег и у ставу четвртном изреке, тако што СЕ **ОДБИЈА** као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 559.309,90 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до коначне исплате, као и износ од 197.581,21 динар на име обрачунате законске затезне камате од 27.11.2013. године до 31.05.2016. године и **ОДБИЈА** захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова целог парничног поступка исплати укупно 248.862,82 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 2169/19 од 10.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга за утрошену електричну енергију исплати 756.891,11 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 59.725,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2347/20 од 23.09.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда првостепеног суда, а ставом другим изреке, укинута решење о извршењу Јавног извршитеља Александре Антић из ... И Ивк-а 181/2016 од 19.08.2016. године, исправљено решењем И Ивк-а 181/2016 од 07.10.2016. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати 559.309,90 динара, са

законском затезном каматом од 01.06.2016. године до коначне исплате, као и износ од 197.581,21 динар, на име обрачунате законске затезне камате почев од 27.11.2013. године до 31.05.2016. године, док је захтев за исплату законске затезне камате на износ од 197.581,21 динар, почев од 01.06.2016. године до коначне исплате, одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 183.606,73 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, у смислу члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитијући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 27.11.2013. године, парничне странке су закључиле уговор о приступању дугу којим је тужени приступио дугу главног дужника, сада пок. ББ на ЕД броју ... према тужиоцу. Наведеним Уговором о приступању дугу тужени је изјавио да признаје наведени дуг свога оца, сада пок. ББ, приступа дугу, ступа поред главног дужника у обавезу према повериоцу и обавезује се да исти дуг измири у целости. Истог дана 27.11.2013. године парничне странке су закључиле и Споразум и регулисању дуга за електричну енергију, по коме су се сагласиле да дуг за испоручену електричну енергију који је доспео на дан 31.05.2013. године, а који није измирен на дан 31.07.2013. године, износи 584.110,90 динара. Туженом је, у складу са условима из Одлуке Управног одбора ЈП "Електропривреда Србије" условно отпуштен дуг у висини од 15% дуга што износи 87.616,64 динара, па је дужник у обавези да умањени износ, односно износ од 496.494,26 динара исплати у 60 једнаких рата, од којих свака рата износи 8.274,90 динара, прва рата доспева 25.12.2013. године, а остале рате сваког 25.-ог у месецу у наредним месецима, да се у периоду отплате репрограмираног дуга неће обрачунавати камата на износ репрограмираног дуга, а ако дужник не измири две узастопне рате репрограмираног дуга и после упозорења, сматраће се да је споразум раскинут и извршиће се обрачун целокупног износа доспелог дуга са обрачунатом каматом. Тужени је по репрограму дуга уплатио три рате и то 27.11.2013. године у износу од 8.276,00 динара, 25.12.2013. године 8.275,00 динара и 18.02.2014. године 8.250,00 динара. Из налаза и мишљења судског вештака произлази да дуг износи 559.309,90 динара (који по структури представља дуг по споразуму у износу од 574.110,90 динара, умањен за уплате од укупно 24.801,00 динар) и камата од 197.581,21 динар.

Поступак између странака је покренут предлогом за извршење на основу веродостојне исправе који је поднет извршитељу 11.08.2016. године, о чему је одлучено решењем Јавног извршитеља од 19.08.2016. године, исправљеним решењем од 07.10.2016. године, а које је по приговору туженог стављено ван снаге у ставу другом и ставу трећем изреке решења, укинута су спроведене радње и поступак је даље

настављен као по приговору против платног налога, сагласно одредби члана 404.став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Према становишту првостепеног суда тужбени захтев није основан, јер је потраживање тужиоца, које је предмет уговора о приступању дугу од 27.11.2013. године, застарело на основу члана 378. Закона о облигационим односима.

Према становишту другостепеног суда, потраживање тужиоца према туженом није застарело, имајући у виду да је уговор о приступању дугу закључен 27.11.2013. године, а поступак покренут предлогом за извршење 11.08.2016. године (уређен 06.10.2016. године), то потраживање тужиоца није застарело, јер је наведени иницијални акт поднет у оквиру десетогодишњег рока потребног за застарелост потраживања, сагласно члану 371. став 1. Закона о облигационим односима.

Основано се ревизијом туженог указује да је побијаном пресудом спорни правни однос расправљен уз погрешну примену материјалног права и то непримењивањем одредбе члана 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима.

Уговором о приступању дугу закљученим 27.11.2013. године тужени се обавезао повериоцу, овде тужиоцу, да ће испунити његово потраживање од дужника, сагласно члану 451. Закона о облигационим односима, и на тај начин признао дуг који је предмет наведеног уговора, у износу од 584.110,90 динара. Споразумом о вансудском поравнању, који су странке назвале Споразум о регулисању дуга за електричну енергију, закљученим истог дана 27.11.2013. године, уговарачи су утврдили да је предметни дуг од 584.110,90 динара доспео на дан 31.05.2013. године, регулисали су начин исплате дуга (у 60 једнаких месечних рата), уз отпуштање дуга од 15%. Приступање дугу није правни основ у облигационоправном смислу, већ начин регулисања односа између повериоца и трећег који ступа у обавезу поред дужника. Стога чињеница да је тужени приступио дугу не мења правни основ тужиочевог потраживања, нити утиче на дужину рока застарелости тог потраживања. Тужиочево потраживање и даље је потраживање по основу извршених комуналних услуга (за испоручену електричну енергију) и застарева у року прописаном чланом 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима. Споразум од 27.11.2013. године делује само на прекид рока застарелости, у смислу члана 366. и 392.став 1.и 2. Закона о облигационим односима, јер се тужени закључивањем тог Споразума одрекао застарелости за потраживање која су предмет уговора. Сходно наведеном, рок застарелости од једне године из члана 378. став 1.тачка 1. Закона о облигационим односима, за потраживање тужиоца из уговора од 27.11.2013. године почиње да тече од дана 18.02.2014. године, када је тужени уплатио последњи износ на име дуга у складу са Уговором и Споразумом. Како је иницијални акт у овом предмету (предлог за извршење), поднет 11.08.2016. године, то је потраживање тужиоца застарело, због чега тужбени захтев није основан.

На основу изнетог, применом члана 416. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је применом члана 165.став 2., у вези члана 153.и 154. ЗПП, обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове целог поступка, према опредељеном захтеву пуномоћника туженог који је адвокат, и то: на име састава два образложена

поднеска (од 21.01.2020. године и 16.12.2019. године) по 11.250,00 динара, за састав ревизије 22.500,00 динара, приступ на два одржана рочишта по 12.750,00 динара и једном неодржаном рочишту 7.125,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, трошкови судских такси за ревизију 73.737,82 динара и одлуку по ревизији 97.500,00 динара, сагласно Закону о судским таксама. Из наведених разлога одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**